

Sygn. akt VII U 1445/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant prot. sąd. Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy M. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. I.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 9 lipca 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. I. prawo do emerytury począwszy od dnia(...)

Sygn. akt VII U 1445/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. I. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. I. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wnosił o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony od dnia 11 stycznia 1984 roku do dnia 31 lipca 1995 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. I. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz uzupełniających w tym 7 lat, 2 miesiące i 6 dni stażu pracy w warunkach szczególnych w okresach od dnia 17 sierpnia 1973 roku do dnia 16 lutego 1974 roku, od dnia 20 marca 1974 roku do dnia 7 kwietnia 1977 roku, od dnia 5 maja 1977 roku do dnia 30 czerwca 1977 roku, od dnia 13 sierpnia 1977 roku do dnia 10 grudnia 1980 roku (okoliczności bezsporne).

M. I. w dniu 10 marca 1981 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku dozowacza składników mas bitumicznych (umowa o pracę – k. 70, 71 akt osobowych – k. 18).

W dniu 11 stycznia 1984 roku przedłużono umowę o pracę z wnioskodawcą zachowując dotychczasowe stanowisko (k. 57 ao). Z dniem 23 lutego 1984 roku powierzono mu obowiązki kierowcy (k. 49 ao). W dniu 23 marca 1992 roku dodatkowo powierzono mu wykonywanie obowiązków robotnika budowlanego (k. 36 ao). Od dnia 12 kwietnia 1992 roku do dnia 25 kwietnia 1992 roku wnioskodawcę przeniesiono do okresowej pracy na stanowisko jako dozorca (k. 35 ao). Od dnia 1 kwietnia 1992 roku ponownie powierzono mu stanowiska kierowcy i robotnika budowlanego (k. 34 ao). Powyższy dualizm został zachowany do ustania zatrudnienia w dniu 31 lipca 1995 roku (świadcstwo pracy, angaże – k. 13, 17-33 ao).

Początkowo wnioskodawca pracował jako dozowacz składników mas bitumicznych – okres ten został przez organ rentowy uznany za pracę w warunkach szczególnych. Wnioskodawca prawo jazdy kategorii(...) uzyskał w 1977 roku. Po otrzymaniu awansu na stanowisko kierowcy kierował samochodem marki S. typ (...), beczką o ładowności 6 ton oraz skrzynią o ładowności 8 ton. Woził cysterną gorący asfalt oraz lepik, cegły i pustaki. Przewoził je z P. do siedziby przedsiębiorstwa. Dodatkowo jeździł w ramach wynajmu do (...) Spółdzielni Pracy, gdzie przewoził olej do konserwacji lin i owijania rur. Wyjeżdżał do J., K., K., gdzie funkcjonowały spółdzielnie włókiennicze. Lepik rozwoził również po lokalnych przedsiębiorstwach budowlanych. W zakładzie znajdował się oddział transportu, kilkanaście ciężarówek, 2 samochody typu Ż. i N., samochód osobowy oraz autobusy. Sporadycznie zdarzało się, że wnioskodawca przywoził kogoś do pracy samochodem osobowym na odległość kilkunastu kilometrów. Z chwilą otrzymania angażu na dodatkowe stanowisko robotnika budowlanego wnioskodawca zajmował się również rozładunkiem pojazdu, jego załadunkiem i wykonywaniem innych pracy jeżeli zaszła taka potrzeba. Wprowadzenie w zakładzie dualizmu stanowiskowego miało za zadanie sprawić, aby kierowcy nie odmawiali wykonywania dodatkowej pracy. (częściowo zeznania wnioskodawcy – k. 25v-26v, 36v-37, zeznania E. C. – k. 34v-35v, zeznania M. C. – k. 35v-36).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) Przedsiębiorstwa (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Zawierały pieczęcie i podpisy osób uprawnionych do działania w imieniu pracodawcy. Były prawidłowo przechowywane. Nie były kwestionowane przez strony. Zachowana została ciągłość zajmowanych stanowisk.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. E. C. pracowała w (...) R. od dnia 6 lutego 1981 roku do dnia 28 lutego 1993 roku jako referent ds. rozliczeń w dziale transportu. Zajmowała się rozliczaniem kart drogowych kierowców. Potwierdziła charakter pracy wnioskodawcy jako kierowcy. Jednakże jak wynika z jej zeznań nie miała innego kontaktu z kierowcą poza przyjmowaniem od niego kart drogowych. Z tego względu nie miała wiedzy na temat innych stanowisk zajmowanych przez wnioskodawcę i faktycznie wykonywanych przez niego czynności. M. C. pracował w (...) od dnia 21 listopada 1979 roku do dnia 31 sierpnia 1995 roku jako inspektor ds. zaopatrzenia, a ostatnie 4 lata jako kierownik bazy sprzętu i transportu oraz ślusarni i stolarni produkcji pomocniczej. Świadek potwierdził zakres wykonywanych przez wnioskodawcę czynności jako kierowcy. Wskazał jakie materiały przewoził, jakimi pojazdami kierował. Potwierdził, że kierowanie przez wnioskodawcę samochodami osobowymi miało wymiar marginalny i zdarzało się bardzo rzadko. Zeznał również, że wprowadzenie w zakładzie dualizmu stanowiskowego miało za zadanie umożliwienie pracodawcy powierzania pracownikom dodatkowych czynności i stanowić podstawę do ich wyegzekwowania. Dotyczyło to np. załadunku i rozładunku samochodów oraz innych czynności związanych z funkcjonowaniem zakładu. Z tego względu Sąd częściowo odmówił dania wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie w jakim twierdził on, że zakres wykonywanych przez niego czynności nie uległ zmianie z chwilą otrzymania dodatkowego angażu na stanowisko robotnika budowlanego. Przeczą temu autentyczne angaże zgromadzone w aktach osobowych oraz zeznania bezpośredniego przełożonego wnioskodawcy M. C.. Nie sposób było zatem dać wiarę zeznaniom wnioskodawcy w tym zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach, kiedy pracował jako kierowca. Tylko bowiem w tym okresie obowiązki kierowcy były wykonywane stale i wnioskodawca nie zajmował się dodatkowymi czynnościami. Był to okres od dnia 23 lutego 1984 roku do dnia 22 marca 1992 roku (łącznie 8 lat i miesiąc). Praca ta została wskazana w wykazie A, dziale VIII poz. 2 - Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów

członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca w niniejszym postępowaniu udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 8 lat i miesiąca, co w powiązaniu z okresem bezspornym 7 lat, 2 miesięcy i 6 dni prowadzi do uznania, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki nie były sporne. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić M. I. prawo do emerytury począwszy od dnia(...)tj. od dnia zakończenia pobierania zasiłku chorobowego zgodnie z treścią art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.